

יום אחד אחרי שהוגלתה מישפחת שומלי מבית-סחור, הוגלתה מישפחת אלי קעבי ממחנה הפליטים באלאטה שליד

„אין שום צדק במעשה הזה. למה הגלו את כל המישפחה אם מאשימים רק אחד? מה אני עשיתי? מה עשתה אשתי? על

עיני סבל

ישראל, מרירות וצער, שהם מנת חלקם של פלסטינים רבים, נישקפים מבעד לעיניים יוקדות האש של ופא אל-קעבי, בני מישפחתה של ופא הם בין הראשונים שהוגלו על-פי השיטה החדשה.

אוכלות את הפנים. בלילה מייללים תנים ושועלים. כל כמה שעות באים החיילים לבדוק אם לא ברחנו. הם צוחקים מאי תנו. אמרו לנו שבבית-סחור היו לנו רק שלושה חדרים, וכאן יש לנו כמה חדרים שאנחנו רוצים. אבל אין כוח בעולם שיחזיק אותנו כאן. אנחנו נחזור הביתה, או שנמות!"

מה אנחנו נעשים? למה עושים לנו את זה? אם בני עבר עבירה — ישנם בתי-מישפט. אם בית-מישפט ירשיע אותו, הוא ישא בעונש. אבל איך אפשר לבוא ככה סתם ולקחת מישפחה מהבית? איפה הצדק?

„כאן אנחנו זרקים כמו כלבים. הכניסו אותנו לתוך חורבה. הכל פרוץ. הרחות

ילדי קעבי

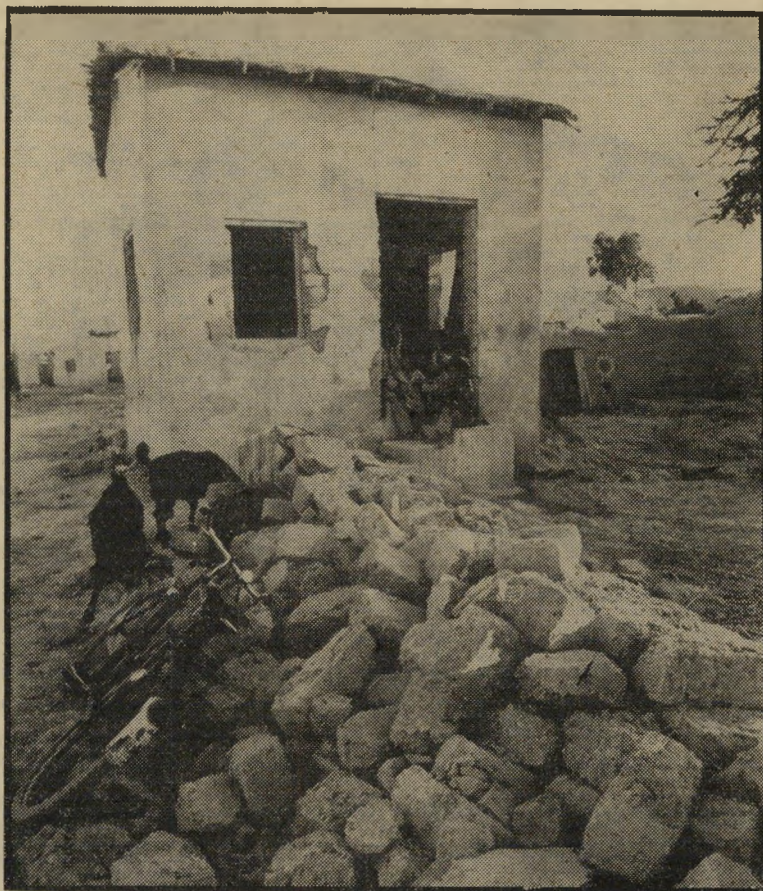
החום הכבד וסופות חול, הנושבות באיזור יריחו, גרמו להתייבשות עוד הפנים של ילדי מישפחת אל-קעבי, שהוגלתה ליריחו. בתמונה נראים עיס בן השנתיים, ורופא בת השש. כל המישפחה שובתה רעב

מוחמד אסעד אל-קעבי, פועל יומי, העיר בד בישראל, יושב יחד עם בני מישפחתו במחנה עקבת ג'עבר, המרוחק כמה קילומטרים מעין סולטאן. גם הוא נחוש בהחלטתו לחזור הביתה. „אפילו אם יירו עלינו", סיפר, „אנחנו נחזור! כאן לא נגענו אפילו בחפצים שלנו. הם נשארו איפה שהחיילים זרקו אותם. אתמול מצאנו פה עקרב. יש כאן נחשים וכל מיני חיות, וגם אותנו רואים במימשל כאילו אנו חיות. אבל אנחנו לא נישאר כאן. אם לא יתנו לנו לחזור, נמשיך בשביתת הרעב עד המוות. חיים או מתים — אנחנו נצא מכאן!"

ראש-עיריית בית-סחור, חנא אל-אטרש, ניסה להיפגש עם מושל בית-לחם ולהניע מן ההחלטה האכזרית. אולם עד עתה סירב המושל להיפגש עימו. „לא נסכים לשיטה הזאת", אמר אל-אטרש. „זאת לא דרך להגיב, גם אם הנער זרק אבן. אני מתכוון לשלוח מיברקים בנושא לשר-הביטחון ולמושל הגדה המערבית. אם הם לא יאותו להחזיר את המוגלים, אני אפנה לאפיפיור ולכל מנהיג נאור בעולם."

„המושל אסר עלי לעזוב את בית-סחור, אסור לי לדבר עם עיתונאים. אסור לי להיות בקשר עם ראשי ערים אחרות ולהיפגש איתם. מאז גירוש המני-היגים מחברון, הטלפון שלי נותק. הור-הירו אותי והורו לי לשתוק. אבל אנחנו לא נשתוק. אנחנו נדבר עד שכל העולם ידע באיזה שיטות משתמש הצבא הישראלי."

בעוד בני מישפחתו הוגלו, שוכב עדיין טארק יעקוב שומלי בבית-החולים. מצבו המסוכן מאלץ אותו להישאר תקופה ארוכה בבית-החולים. אולם המושל כבר הביטח לאביו, כי כאשר יסוחר בנו מבית-החולים הוא יישלח לכלא. לבני המישפחה אין רשות לעזוב את עין-סולטאן והם אינם יכולים לבקר את טארק, ב-בית-החולים.

„כמו חיות!"

כך מגדיר מוחמד אסעד אל-קעבי, פועל יומי בישראל, מישפחתו הוגלתה מביתה בבלאטה שליד שכס למחנה הפליטים עקבת ג'עבר, את המצב שבו שרוייה המישפחה. בתמונה החורבה שבה שוכנו.

שכס. המישפחה, המונה שבע נפשות, הור-עברה באותה השיטה למחנה הפליטים עקבת ג'עבר, השוכן אף הוא ליד יריחו. גם מחנה זה ניגטש במהלך מילחמת ששת-הימים והוא כיום עזוב ושומם. גם שם אין כל תנאי מחייה ההולמים בני-אנוש.

המניע להגליה דומה בשני המקרים. אחד מבני מישפחת אל-קעבי זרק אבן על רכב צבאי, שהסיע את המושל הצבאי באיזור. התוצאה היתה שמשפחתו הופיעה בבית המישפחה, הציוד הועמד, ובני ה-מישפחה מצאו עצמם במחנה הפליטים.

בחברת תנים

ושועלים

ליל תי המישפחות שהוגלו, החליטו להילחם עד חורמה למען החזרתן לבתיהן. בני שתי המישפחות הכריזו על שביתת-רעב, והודיעו כי לא יחדלו ממנה עד אשר יותר להם לחזור. רופאים מהשי-טחים באים לבקר את המישפחות שלוש פעמים ביום, כדי לפקח על מצב הבריאות בעת השביתה, נוכח התנאים הת-אנושיים במקום.

„המושל של יריחו היה אצלנו", סיפר יעקוב באסיל שומלי. „הוא הזהיר אר-תנו לא לדבר עם עיתונאים. הוא הצ-ביע על ההרים שבאופק ואמר לי: „אתה יודע מה זה שם? שם זה ירדן. אם תפתח את הפה, תמצא את עצמך שם!"

„המושל גם הבטיח לנו שאם נפסיק את שביתת-הרעב ונסכים להישאר פה בלי לעשות בעיות, הוא ירשה לנו לחזור ל-מקומות העבודה שלנו. אבל זה לא בא בחשבון. יש לנו רק בית אחד — זה שנמצא בבית-סחור. את הבית הזה הקים הסבא של הסבא שלי. אנחנו נצום כאן עד המוות. עדיף לנו למות מאשר לאבד את הבית שלנו!"